

“Ένας ἀληθινὰ φιλότεχνος εἶνε φαινόμενο σπάνιο ὅσο καὶ ἓνας γνήσιος τεχνίτης.

Ἡ στοργή, τὸ ἐνδιαφέρον, ἡ ἀγάπη, ὁ ἐνθουσιασμός ποῦ μεταδίδει τὸν θαυμασμό καὶ τὴν ἀπόλαυση τῆς τέχνης, εἶνε δυστυχῶς προνόμια τῶν ὀλίγων.

Ἡ ἀνακάλυψη τῆς τέχνης ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἡ δημιουργία τῆς πνευματικῆς καὶ αἰσθητικῆς ζωῆς, εἶνε ζήτημα, ἐσωτερικῆς βαθύτερης ἔννοιαι τῆς οὐσίας τῆς ἀνθρώπινης ἀποστολῆς μας. Ὁ αἰσθανόμενος, ὁ δονούμενος ἀπὸ τὴν σκέψη, ὁ διαισθανόμενος τὰ γύρωθε ἄνθρωπος, ἀρχίζει ν’ ἀνεβαίνει τις βαθμίδες τῆς σκάλας ποῦ ὀδηγεῖ στὴν ἄπειρο σοφία καὶ ἐμορφιὰ καὶ ποῦ θὰ κατακτήσῃ μιὰ μέρα τὴν ποθητὴ μακαριότητα.

Ἡ τέχνη δὲν εἶνε ἓνα ἐπιπόλαιο παιχνίδι, μιὰ πρόσκαιρη ἀπόλαυση, οὔτε ριζώνει σὲ κοινωνίες, ἀνεξέλικτες πνευματικά. Ὅσοι στέκονται προσηλωμένοι μπρὸς στὰ ἔργα τῆς τέχνης, ὅσοι προσπαθοῦνε νὰ ἐνωτισθοῦν τὰ μυστικά της, ὅσοι λάμπουν ἀπὸ τοὺς θαυμασμούς της, αὐτοὶ εἶνε οἱ φιλότεχνοι, οἱ ἀπόστολοι τῆς λατρείας τῆς τέχνης.

“Ένας φιλοτεχνικὸς σύνδεσμος σὲ μιὰ χώρα πολιτισμένη εἶνε ἓνας τίτλος τιμῆς· εἶνε ὁμως καὶ μιὰ βαρὴ ὑποχρέωση γιὰ τὴν τέχνη, στὴν σύγχρονη κοινωνία μας, ὅπου δογιάζει ἀκόμα ἡ ψευτιά, ὅπου ἡ ἐπίδειξη, ἡ ματαιότητα καὶ ἡ ψευδαίσθηση μᾶς παρασύρουν σὲ φιλοδοξίες ἀνώτερες τῶν προθέσεών μας. Οἱ συλλογεῖς ἔργων τέχνης, τοὺς ὁποίους δὲν μπορούμε νὰ ὀνομάσωμε ἀκόμη ἑρασιῆς τοῦ ὄραιοῦ μὰ ποῦ εἶνε ὁμως σὰν πρόδρομοί τους κι’ αὐτοὶ, ἀκόμα, ἔστω κι’ ἂν τοὺς ὀδηγεῖ ἡ μόδα, συντελοῦν στὸ ἔργο τῆς καλλιτεχνικῆς διαπαιδαγώγησής, καὶ ἂν πολλὰ φορὲς τὰ ἔργα ποῦ διαλέγουν δὲν ἀντιπροσωπεύουν τὴν καθαρὴν τέχνην, ἐν τούτοις ἀφίρουν στὰ παιδιὰ τους, στοὺς ἀπογόνους τους, τὰ σπέρματα, τὰ θεμέλια τῆς καλλιέργειας τῆς ἀγάπης τῆς τέχνης. Μία εἰκόνα κρεμασμένη στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ γιὰ χρό-

νια, ἀφ’ οὔτου το παιδί ἀρχίσῃ νὰ τὴν προσέξῃ εἶνε ὁ καλλίτερος δάσκαλος γιὰ τὴν κατὰκτηση καὶ τὴν διείσδυση τῆς τέχνης.

“Ἄν οἱ νεοέλληνες γιὰ μόνη τὴν ἀγάπη τῆς προόδου τῶν παιδιῶν τοὺς προμηθεύονταν ἔστω καὶ μόνο ἓνα πίνακα, ποῦ θὰ κρεμοῦσαν στὴ καλὴ τους κάμαρη, ἂν κληροδοτοῦσαν στὰ παιδιὰ τους μιὰ μικρούλα βιβλιοθήκη μὲ καλὰ βιβλία, τὸ ρωμαῖκο θᾶρχιζε τὴν πνευματικὴν του ἀναγέννηση.

Πολλοὶ λέγουν καὶ τὸ βρίσκουμε ὀρθὸ πῶς δὲν ἐννοοῦν τὴν Τέχνην, πῶς δὲν καταλαβαίνουν. Ἀλλὰ πότε θ’ ἀρχίσουν ἐπὶ τέλους, αὐτὸ μᾶς ἐνδιαφέρει. Ὅταν ἓνας δὲν διαβάζει ἓνα βιβλίον διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ τὸ ἀγνοῇ αἰώνια, ἐπίσης ὅταν δὲν ἀκούει μουσικὴ καὶ δὲν βλέπει ἔργα τέχνης, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τὰ ἐμβαθύνῃ, νὰ τὰ ἐννοήσῃ;

Γι’ αὐτὸ οἱ ἐκθέσεις, οἱ συναυλίες, τὸ βιβλίον, τὰ πνευματικὰ αὐτὰ εὐεργετήματα ποῦ προσφέρουν οἱ τεχνίτες στοὺς ἀνθρώπους, εἶνε ἀνωφέλευτα ὅταν δὲν τοὺς προσελκύουν.

Ὁ Τύπος, οἱ ἀνώτερα ἐξελιγμένοι ἄνθρωποι, σώζουν μόλις τὴν κατάστασιν, ἀλλὰ ἂν δὲν πεθαίνουν ἀπὸ πείνα οἱ Ἕλληνες Καλλιτέχνες, ἂν φαίνονται πῶς κινοῦνται, ἂν ἐργάζονται ὀλίγοι, γιὰτὶ ἔχουν μέσα τους τὴν φωτιὰ τῆς τέχνης, ἐν τούτοις ὁ Τεχνίτης δὲν ἤρθε ἀκόμα στὸν τόπο μας, τὴν συμπάθεια καὶ τὴν στοργή, τὸ περιβάλλον καὶ τὴν ἐνίσχυση, τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν, ποῦ θὰ τοῦ ἔδινε τὰ φτερὰ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ θερμότερα καὶ περισσότερο πλέρια τὸ ἔργο τῆς τέχνης.

Ὁ Βόλος ἔχει τὸ εὐτύχημα πρῶτος νὰ στεγάσῃ ἓνα Φιλοτεχνικὸ Σύλλογον. Ὁ προορισμός του εἶνε μεγάλος. — “Ένας δὺο ἄνθρωποι ποῦ θὰ μπορούσαν νὰ ἐμπνεύσουν τοὺς πολλοὺς γιὰ τὸ καλὸ τῆς Τέχνης, θὰ ἦσαν ὑπέροχοι ἐθνικοὶ εὐεργέτες μᾶς πνευματικῆς κίνησής ποῦ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ κάθε ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.

Ἐυχόμεσθε τὸ περιοδικὸ “Φιλότεχνος,, ποῦ

βγαίνει με τὸν ἐνθουσιασμό τοῦ Καλοῦ, νὰ ἐνθουσιάσῃ, νὰ προσηλυτήσῃ καὶ νὰ προσφέρει τὴν ἀπόλαυσή τῆς τέχνης σιτοὺς ἀνθρώπους. Νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὴν ἐκτίμησιν καὶ στὴν μελέτη τῆς, νὰ τοὺς ἀνοίξῃ καινούργιους ὁρίζοντες. Ἐνα περιοδικὸ εἶνε ἕνα εὐεργέτημα γιὰ ἕνα τόπο. Κλεῖ μέσα του ὄλα. Εἶνε ἡ ἐλπίδα γιὰ καλλίτερο μέλλον. Εὐχόμεσθε τὸ βῆμα αὐτὸ τοῦ Φιλοτεχνικοῦ Συλλόγου τοῦ Βόλου νὰ γίνῃ ἀληθινὸ βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσθαι καὶ ν' ἀποκατασταθῇ τὸ Βῆμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον θ' ἀκούεται ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ λατρεία τῆς Τέχνης.

Τὴν στιγμή αὐτήν, δὲν ὑπάρχει ἕνα περιοδικόν, ποῦ νὰ στεγάσῃ τὴν καλλιτεχνικὴ παραγωγή τοῦ τόπου μας, ποῦ νὰ ὀδηγῇ

τὴν αἰσθητικὴν μας διαπαιδαγώγησιν. Ἡ τιμὴ θὰ εἶναι μεγάλη καὶ γιὰ τὴν πόλιν τοῦ Βόλου, ἐάν συντηρήσῃ ἕνα παρόμοιο πνευματικὸν ἔργον καὶ γιὰ κείνους ποῦ καταπιάστηκαν μετὰ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς κάθε δυσκολίας ποῦ ἀκόλουθεῖ παρόμοια τολμήματα. Εἶνε ὁμως καιρὸς οἱ πολλοὶ Ἕλληνες ν' ἀρχίσουν νὰ συντελοῦν, ἔστω καὶ μὴ ἐννοοῦντες τὴν Τέχνην, ὅπως ἔκαμε κάποτε ἕνας ἀρχιμύγειρος σὲ μιά ἔκθεσιν, ποῦ παρεκάλεσε τὸν καλλιτέχνη νὰ τοῦ διαλέξῃ ἕνα ἔργο του, λέγοντας πῶς αὐτὸς δὲν ξέρει ἀπὸ Τέχνην μὰ πῶς ἡ Τέχνη πρέπει νὰ ὑποστηρίζεται γιὰτὶ εἶνε ὁ πολιτισμὸς μιᾶς χώρας.